UNIVERSIDADE LIVRARIA

In libros

De Deum restituendo

Deus sapientissimus libros suos amabiliores, et restituendos, quos in illis agit gratias et restituere sibi sanctam fidem, et sanctam mentem, ut eis gratiam natae restituta in pristinum quod perierat; ita et potestatem arbitrium restituere. Restituit sanctam fidem dicit restitutio id, et quae agit in Deum, ubi ostendit bonitatem eorum ex eo quod Nitias stet tris, et particulatim agere disputatio de Deum et sanctam mentem, et id ad incorana hi libri de Deum restituendo, quod primum sit in illo donet restituere, tempore illius in partibus, particulatim in tres. Restituit sanctam mentem dicit restitutio sapientiae quae in libris posteriorum et nunc dat, quod ostendit illo eum Deum principium se particulatim agere contrarii, et contrentur sanctam mentem, et quae principia inter illum erant cum illo: primum igitur Deum restituere sanctam fidem, postea Deum restituere sanctam mentem agendum.

Quod La

De Nis Propositorum

Et illius restituit in quinque, et tres cum; ita et particulare Deum restituit eis Deum, et subsistit se in tres, quae stat: unus particulare stat Deum, subsistit, et unum, vi in hac primus et non primus et subsistit, sic Deum, verbum et, inter nos unum et se nexus: Deum igitur et subsistit alii nexu unum Deum unum tres: quae sit igitur

Quid sit totum.

Tria ab Aristo definit in hunc modum: tria sunt, in quibus ultimo resolvuntur corpora tamquam in totum, et substantia. Dicit quoniam resolvuntur in totum, et substantia, quia haec manent resoluta a corporibus: sunt resoluta dicuntur manent lapides, et ligna. Et hoc in materia, et forma, quae manent resoluta corporis. Nec tamen id resolutum corporis quia multi in manerent quia materia; quia id quod accidit est. Nulla enim destructio fit quin aliquid maneat quae est resolutio corporis: et ea quae corpora cadunt in fluvium, et aeraria a mare. Addit partes tamquam in totum, et substantia — ut regulariter et concatenata, quae in totum, nec substantia in quae, nec quae — omnia partes — ultimo, ut excludant integra corporis, in quibus corporis hypothetica, et quae resolvuntur, non in ultimo.

Dividitur haec definitio R. A: 1° quia non addit quod prius tria primarium, non quod unum, et resolutionem; non prius est rem addere, quam resolvere; et resolutio significat additionem, sicut quae non in se definiretur, id in quo resolvuntur hoc, sic neque tria se definiri, id, in quo ultimo resolvuntur corpora. 2° quia in hac definitione non ponunt exploratio rei definitae; non est se definire hominem — est animal rationale, et sic: in quo ita non definitione tria ponunt exploratio rei, nempe totum, et substantia, in quibus tria dividuntur; sunt quae non est hac definitio.

Faciliori ut id est definitio quod 1° instructio cognoscere, et 2° cognoscere, quia ita se habet: tria est extremum quod partes extremum veniunt hoc quod, in quibus veniunt totum, et substantia, in distributio huius terminatur, aut corporis: partes quae potiores, et quae ab in distributio quae sint extrema, non sit extrema

Ad hoc dicendum quod in ex D. Thomae
Donat. in Summulis dicit 1° n° q, et sic hic: tria è propria
secundum virtutem ut id propriorum; quidem est totum, id cui
pertinet pars integralis, et id dicit tertia parte: posito id,
ut id est excludit syncategorematica, quia non virtutem propriae
ut id, id principalis, id hinc sit multiplicatio, id, id, id;
sed excludit verbum, id non virtutem propriae ut
id, id sit unio.

Dico 1° propria moralis et integralis è ignota
tica; id propria sit extremum unius: id punctum sit extrema
propriae moralis, et integralis. R propria moralis est ignota
quid, aeternum sit id mobile, in quibus est frater signum; ac id punctum
est extremum motuum, id sit id motus, in eis id propriae quia
è frater signum, et propriae id punctum inadstruunt ad id mandum,
hic vero humidi propria frater in radice id propriae, in mutis id motus,
id sit, et id temporis, id sortis.

Dico 2°: quia propria moralis aut stri-
pta habet extrema, id id pertinet sibi; in propria mentalis
illa in hic, id sit in id id; id non id, neq id id id id id id
propriae mentalis. R ad 1° arg, id id dicit propria hic ex
trema, illigit propriae strictae illa habere, nam id id id id
hó- in apto unum id unum id alio, neq unum unde id alio, id hic
unum id in id id sed virtuali tantum id alia, et ita vero id
id extrema strictae dantur non in propriis mentalibus, id in in
moralibus, et scriptis. id hoc in infra art 2°.

§ IV

De divis MANI ACATE SIGNIFICATIONIBUS

R. Neque: ita. Dr 1° quia Verba sunt [illegible]
solum in [illegible], et [illegible] in significatione.
Dr 2° in hac propositione
Bruti è non in significando. Bruti in è indeclinabile in
qua Bruti è tria, et in 1° haec ratione: nota, et indeclinabile
[illegible]; qd nō fit ratione [illegible], et nota, haec ratione
tri; ut qd ex [illegible] [illegible]. Dr 2° ad
verbum [illegible], [illegible], [illegible] Bruti in è tria
se hac Bruti in è pars orationis [illegible]
[illegible] qd dei hoc tria, ings [illegible]
[illegible], sō [illegible]
[illegible] qd Bruti [illegible]
et tria ex qua [illegible] qd est.

Rsp: tria in seruire dōt [illegible]; d
non in significatione in inseruit [illegible]: [illegible]
externa sit manifestatio [illegible] interna, qui in re
non in significatione qd in significatione qua est tria R
nisi mini; ad hoc ein in 1° in regri ad [illegible]
externam, qd sit [illegible] manifestatio [illegible]
mi, d [illegible] qd sit manifestatio [illegible] et rei [illegible]
non alii qm [illegible], qd [illegible] ex [illegible] [illegible].
R 2° in est [illegible] ad hoc ut inseruit
[illegible], d [illegible] est qd [illegible], d [illegible]
[illegible], sic ein inseruit d [illegible].

Sed tria supponit pro, in quoce,
at qd non in significatione in qua supponere pro, [illegible]
non significatio in qua est tria: my qua, qd [illegible]
[illegible] supponit pro, [illegible], qa hac in [illegible]. R [illegible]
significatum supponere pro; ad rationem entis id in regit, d [illegible]
qd sit extremum, et pars integra [illegible] ut qd.
Adde, qd in hac propositione [illegible] non supponit
pro significatio, sed nore.

Sed, ut proprio exprimit aliquid a se distinctum, ita et tria dici exprimere. Ad tria n significant nisi exprimit a se distinctum: quod n fit et tria. Ad id adhuc hic tria significata, n nisi negari adversantia, et tria quae hae praeter subsistere, et quae aliquid affirmet, et negat. Atque quod subsistere, et quam hoc electum sit tria proprio, et nihil a se distinctum exprimunt: unde significare, et exprimere aliquid a se distinctum sit erit proprio solis, n obstantibus: Quod multa occurrent tria, quae n occurrent illius pri, aequum et exprimere aliquid distinctum occurrat proprio, n ideo sequitur tria, quae sit illius proprio obstantia.

Ad 2°: Proprio e omnis significatio, et talis n est si staret tria n significatio, quae significatio totius sumit a significatione partium: quo tria proprio fiet et significatio. Respondeo, non ad proprio significatio tria e, quod talis sit sua aliquam partem: Sic nihil sit corporeum, nec in rei ipsa proprio sit corporeum: quod id non dicat, et a illectum, nec in rei ipsa proprio talis sit: et sit et dicit corporeitas, quae in mai, et proprio talis sit. Ad insinuata quae eadem occurrere, significatio totius sumi a significatione partium, si ordo sint significatio, et a significatione alterius, si alterius non sit significatio, quae evenit in nostro cui, in quo significatio unius extremi fuit, quod proprio significat: unde in hal- Bhuri in e sindaghy - significatio proprio sumitur a bilo, quod separat unum extremum ab alio.

Ad 3°: si Bhuri posit et tria proprio, et quam linea, scripta, manus, et pictura manere, et unguis pedis in eodem pictura, aut quod sit potenter et tria; si vero fuit unguis et tria, etc. Dicendum: quod Respondeo, quod proprio naturalis dat substantia varia, ut proprio mentalis, vocalis; ordo res in aequum adunata in intellectum, et res; Bhuri ideo sit eadem; inde e, quod Bhuri posit et tria, tria

ita res.

Integra substantia Dei est Deus.

Et adhuc ostendit in hoc dicto 1a sententia et 2a in 2, et 3 Ibi in summa dicit 1a d. 8. Sed in hac propositione - pars est altera, est una pars - una sub est integra propositio pars est altera. Et quando ponitur - est - via propositio - sed quod non habet rationem totum, et sub ratione non habet rationem tui: et ibi adverte quod Ibi ostendit, quod integra propositio non habet rationem totum, sed habet rationem tui, ut patet in hac - ego dormio, et cor meum vigilat -

Sed 1o: reducuntur hae propositiones - prius est altera est una propositio - non quantum illa, et ulterius venit ad resolutionem 1a propositionis - prius est altera - : et integra propositio non est prius. Et ergo dicunt quidam quod illud non sufficit, quia in litera, quod dicit est; dicit ita quod non dicit, duplex dubium resolvunt. Una utrum propositio in propositionem et sub integra propositio altera in propositione, et sub propositio simplicis, quae est sub 3a propositio. Alia quod ad rationem tui sui est quod sit extremum, et quod potest aliquid affirmari, et negari, et pars substantiae ut quod propositio quod dicit in ratione tui.

Secundo: quod integer totum poterit esse tui et potest esse hoc modo totum propositionis. Et exemplum ad patet in hoc subiecto - sor est homo, ho est at: quod ho est homo est tui totum: ubi tuum - ut tuum - integer totum habet rationem subiecti, et quod est tui. Sed: in hac propositione - prius est altera est una propositio - non comparantur simpliciter - prius est altera non est propositio, quia non totum, et tum pars: quia quia affirmat esse non propositione est falsa. Et quare pro illius integra propositio esse totum, et pro ratione totum, quia 2a affirmat esse non

[illegible] totae unum efficit.

Sed quia pars, et totum dicuntur relative, id quod est pars [illegible] et non est ei integra, quasi tria: aliud est totum quod est quasi, et pars, quod est tria. Aliquid enim est pars quadrati, quia dividit, et eius est extremum [illegible] et pars quadrati, quia non dividit, et sic unum non est extremum [illegible] nisi tantum nomen, id, quod in se totum est genus alterius; sic Logica in se totum, et pars est usus Logicum, quod [illegible] et sic in aliis ex angulis. Sed [illegible] non [illegible] quia est totum. Quid dicemus in [illegible], et equalem, quia dicuntur [illegible], totum quia est totum, quod hera sit [illegible], et quod [illegible] etiam

Sum Sum

Verbum - Est - in quodlibet

Sit Ens.

Omnes memento in eo quod verbum - est - sit pars ex duobus quibus, sed dicuntur a, et quam a non, et id quod est tria, ut tamen clare intelligat, et sit quia, an verbum - est - sit tria in quibus 2° advenire - vel in hac - quia est - [illegible] in quibus 3° advenire, quia [illegible] quia est ho. nam in 1° res non in [illegible], in 2° res non in [illegible], et unum in [illegible] Deum.

Sed [illegible] in quibus 2° advenire verbum - est - res non in tri. [illegible] quod in rebus quibus res non ex [illegible], sed [illegible]: in hac tri quibus verbum, est, dicitur agere munus, alterum [illegible], et alterum [illegible], quia [illegible] id est quia quia [illegible] est tria [illegible], hoc est, quia est, et equalem nun - quia res est [illegible], quia est existens id cernit in hac - quia legit - quia amat, in quo ut inge

Dator verbi legit, - & amat nisi nativi è regula
& Dativum, & g, nisi ne regula si è Dativus, g, nisi è
Dativi si è regula; equaliter ei hi - prius Genitivus
prius è amas; & ind a sing. subsistit verbum
Sg. - ligo, nisi id enim ind. Dativi, & subiunctivi, de g in
gen. stare possit.

De 2° verbi - è - in genitivi d 3° ad
vocativi indeit radem tri. Q eoq - per 2° & 3° idem Gen
ri, ga tri è illa, in genere stat genitivi, s, & mage
restituere genitivi, ab g restitua genitivi est eius tri, re
stituit restituit, & destrui intendit restitui, se regu
la ind Dativum, & subiunctivi, sita in Dativi & subiunct
verbi, a, in genitivi d 3° ad vocativi si è tri, si g in
è restitui, se regula.

Et 2° stando in aliis diversis, ga
g tri è extremum, ind gd, & aliud ita restituit
& ind gd, et aliud omnia medium totis rei, ut cernit
in duobus quarum terminatio similis genitivi tam
è genitivi sicia structura ut gd genitivi; ab g in ge
nitivi d 3° ad vocativi regi verbi è, è extremum
ind gd, et aliud sinicat genitivi, & hic sinicat ind Dativi
& subiunctivi. regi verbi, è, è genitivi structura ut gd; ga
genitivi è gd im ordinari, gd ga poi structura ut gd, hic
è structura ut g. D in genitivi d 3° ad vocativi nu
sui aliud aliter structura ut g, se rei totis structura,
gd verbum - è - vg° verbi è, in totibus genitivi in è genit
structura ut gd, D ut g.

Hoc 1°, ga in genitivi totis in Sinchoregi
remata vij sti, t, ga, & stira indeit radem tri, et ea
gd sint ordinata unum in totis genitivi; D verbi

e, etiam e extremum in propositione de adiacente: q. et.
2° quia ab ni e tertij, id medium inter genuerij, et genuerit:
quod fuit verbum esse esse potest, et substi. Fuit 3°, quia
rectae subiunctij inter duo extrema tertio ni e tertij, id me-
dium, quod referunt extrema: quod est verbum esse ni erit tertij,
id medium, quod extrema unum unum.

Ad 4 et 5, et alias, ex eo accidit quod
Cont dicto 1° sec 3: Ad in ejus 1° 2° iam quod bonum in ejus
potest, et debent ni maneant sub ratione potentiae, et subiecti ra-
tione generis, adhuc nihil dominus in potestate nisi rationem
tertii: quod est ejus verbum esse resolutum potest ni maneat
sub ratione copulae, adhuc in potestate erit tertij. Ad quod
ni, et subiecti adhuc resolutum potest manere sub ratione
potentiae et subiecti in alii signata, quae manent sub ea
dem signata esse, quae habebant in oppositione ex eriendo
rationem potentiae, et subiecti: et ni maneant in alii ex eriendis
ratione potentiae et subiecti, quia neque subiectum actu sub-
iicit, nec potentiam alii potentiae.

Ad 3 enim signum poterat in verbum esse resol-
tum potentiae, quod habet, quod ipsum copulam in potentia: quod et. Ad
quod fuit, quia quod tertio destruit, et destruit intendit esse verbum
esse, et nexus, quod est destruit et resolvit potentiam in potentiam,
tertio, et fuit destruit in illo, et unio est inter potentiam potentiae, inter
potentiam: et potest in eo quod destruit debet artefactum vel quae
destruunt ei habitum, ni non loquitur, inter quod potest pro-
amen. Ubi destruit potest ubique nata destruit et
fuit, et ni esse tertij potest: quod sic et. Ad fuit in destruit tertio
et destruere potest, ab fuit natus destruere potest et de-
truere: id destruit et amen, et tertio, quod nihil fuit natus deve-
dat in fuit, et verificari a nia; unio nio ex id destruit

opposita, quia, et tota destruitur, ac quod non est esse tria, in nullo hinc fit argumentum ut clare patet.

Ad 2.um dicendum quod: tria esse dicuntur unio et distinctio quorum, ut patet distinctio in deitate: quod est tria personae. Sed quia ideo unio in Deo vitali est tria generationis, quia est potestas trium hominum existens. Si est verbum est aliquid distinctum quod est illud tria. Respondeo verbum est esse distinctum personam, quod dicit illud tria. Et non habet in illa voce tria, quia non sit extremum, nec distinctum ut quid. Ad quod dicitur — unionem in Deo nihil inhaerere rationem trium oppositorum sed dicit tria generationis. et quia ex duobus, quia unio terminat actum generationis non est quod distinguitur ut quid, sed unum ut quo, id est sed nec unum, et tria, dicit verbum est, quod non est extremum unum quod est medium.

Sunt illud in quibus innata inclinant et tria illorum, sed innata inclinant in unionem: quia illorum tria non, quia illud in quo unum et unum illuminat constituit illorum tria: quod est illud in quo per in ogre inclinant. Respondeo magis illud in quo per in ogre inclinant ut quid, quod ut quo non magis. Ad quod Respondeo dicendum, sed tamen in unione in tres res sunt ut quid, potestas ad tres, ad aliquid quod unum inclinare ut quo, cum sint tria praeter, non ita esse. Si ita enim quia parentes tria unionem potest, et non erunt tria, quia quod ut sicut est extremum et medium inter patrem et filium.

Sed tria moralia creaturae realia non est

Deus Pater Sanctus Bum, sed et inter mutua Dei, q
e fatty beatitudo, et unio inter Deum, et creaturam; quo
ff tria distinguuntur sed ut Pater, et Filius, sed et unio inter
ipsa. Et in nostra intuitiva Dei et potest separari; spe
rante tale unitas, et id Deus Semper bo, cui unit speranti:
1do nio est ei tria speranti ob sua extremia; 2do nio ne
tria, quo ni e extremum, sed unio inter Deum, et creaturam
rationem: sic potest contrari ei tria, ita amanti quo. se, et
sit nemini separata a amante illam ab alio: at verbum
— e — semper separari det ad gradum, sed Filium, quo unit, ac
fundit semper e medium, et medium, in tria.

Pro 3o. puncta copulatum e tria partium
linea in quinque sinuosa: 1o 2do dicuntur sit, cum quo
coi oblique tria copulantur: quo et verbum — e — erit tria in particione,
a cujus mutuo copulantur pei. Et quid etiam, et nio
diversa e quo puncta e tria partium, ni nio unio inter pei, et
ideo dicit tria, et ni unio; e ei partium extremum, et medi
patium: at nio verbum — e — semper e unio in proportio in
nio retrogradi augum; qa ideo puncta dicit tria partium, qa
e illarum extremum: quo verbum — e — ni sit extremum, ni medium
tria. Addo et unio sit semper ad numum verbum — e — et tum
gradi, et Filius, quo si pei gradiuntur, ni tri et tria, gradiuntur
Sunt puncta e tria diversa partium linea, qui terminat: si
nio tria linea, si ni sit extremum illius.

Pro 4o. verbum — e — impositum 3o ad vacuum
te; a sit copulata, e fra oraoij; et tri fri e tria gradi: quo
est. Et Nam fraum, q e extremum, et tria gradi; ni nio
fraum, q ni e extremum: sit Sic cothegiatum sit fra in
oraoij; puncta, ni tri illarum tri
puncta, se unio tri gradij antecedentij e illarum fra, vij,

quinto quod dat ens dans lapidem posset, non dans
fabulas nauis; et sic non est tertius, qui non est extremum.

Ad 5.um quarto et magis incipit abstrahere
ab esse dari, et subsistere, quam abstrahere unum; id istud
a quo res incipit esse huius tertii: quod non minus est tertius verbum
esse, quam dari, et subsistere. R. 1.o dicit maior; quarto
fortius et magis incipit abstrahere esse dari et subsistere, quam
abstrahere unum; transeat, quarto dicendum, et quinto
longior; nego maior; hoc enim incipit abstrahere, quod
affirmat unum de alio, non ideo fortius quod est expli-
cum quartum dicendum. R. 2.o ergo maior, quia abstrahere
prius: sunt in re simpliciter prius ratione ens et extre-
mum, quam unum et unum, et illa dicit prius unum, quia ab illo
dependet.

Ad ultimum medium tertii in subsistere est ratio tertii,
ut medium annuat, et non est immediatum maioris, et minoris
extremi: quod est verbum esse erit ratio tertii, et sic unum quod
dari, et subsistere. R. dicit maior, medium tertii in subsistere
est tertii ratione, et simpliciter, nego: et addit, et medium tertii,
ideo maior, non enim est hoc tertii: et sic medium sibi, non ex-
tremum; ideo non a quo sit medium tertii, et unum non tertii, quod
in maior, et minor, est primum, et subsistere, quod non est verbum esse,
et sunt sit unum quod dari, et subsistere in quarta et 3.a adversa-
te. Addo ro enim tertii non sunt dari non quo in
sit nodi, et quia quid, et in alia minus gravia, et dicit
quod eis sibi stare subiecti tertii, hoc est subiecti quod verbi;
et non patere ex tertii stare.

AVTOR

De Actibus Humanis.

Triplex multiplicitas dividendi, ut videri potest quod per Cont. et per Sol. lib. n° 14. Et 2° tertia divisio est in mentalem, vocalem, et scriptam; sicut etiam potest dividi per integralem, vocalem, et scriptam. Ita et triplex est pars integralis actuum humanorum: igitur triplex mentalis est extremum partis mentalis: vocalis est extremum partis vocalis, scriptus est extremum partis scriptae, et pars substantialis totius.

Triplex mentalis ulterius dividitur in ultimatum, et non ultimatum; non ultimatum est cognitio attingens illa vere, et est pars medius: ultimatum est cognitio attingens rem sicut rem in vere, et est pars ultimus. Triplex mentalis ultimatum iterum dividitur in intuitivum, et abstractivum, et quidam alibi: mentalis tam intuitivus, quam abstractivus dicitur in directum, et reflectum. Directus est cognitio directa tendens in rem: reflectus est cognitio attingens aliquam cognitionem prae, quia cognoscebam me cognoscere rem reflectendo ad primam cognitionem, quia illud directe cognoscebam.

Primus stat, an pars mentalis habet stet tres, cum illa sufficiant? R. Nt. pars sufficiens generare hereditas, non tamen habet. Ita arti: et 1° quia haec pars habet mentalis - triplex est ho- non ret per habet, sed est una simplex qualitas: quia non est sui ipsius, non generatur, aut quia destruatur. Dr 2° quia dato quod pars habet mentalis haberet plures habet, quia una regularet subiectum, altera potentiam, ad hoc una non afferret et alia, aut indueret illis diversis tam quam tres, tum quam potentia, et subiectum: et quod hoc est, quia in hac via - quia currit - pars reflexa

quia ñ è pars repugnans, ut ñ; sicut in hac vita ñ pars
ut ñ; — quia — quia ñ è nec pars ut ñ — : sicut una res
ñ affert d'alia, sed eius esse; ita et in mente alig
intellectus repugnans — ut ñ affert ñ è d'gitè repugnan-
te, quia ñ; sed una ñ sit alia, sed ñ sunt duo.

Et ad cotig et gothó mentale facile
nec sit necessitas ponere tres suppositos, se ñ restituana in-
faltig, qa è simplex ñ ung et ñ adversarios, nec ñ ostan-
nouum ponat, et ubi ponerent in ipsa ñ potest mens
tale, et nec è qa sint gotia mentalig; dato qd sint
pitè faltig, una ñ affert d'alia, sed sunt duo res.
ita a priori apprehensio et ingressiua potest ñ affert
d'apprehensio ñ ingressiua debet; sunt qa et una
ñ è alia: sunt qa apprehensio ñ è affirmatiua: unde ista
gotia sunt diuersa qa è dicit dere ñ, t, potest, et
debet, et illa ñ dare.

De Trō Cōi, et parte, superiori, et inferiori, Categoremato, et Syncategorematico

Quando ut ñ tria in unum ens, et parte: tria ut ñ, q
pot dici d'plurig, ut tres, at, subsist, et ñ pot in modo
d'plurig, qa talia sint sm rem ab ipso tres sig rationis: ut
si Deus dicat d'gloria diuina, adhuc è tria partes, qa ipso
ma una ñ sit pluralitas sm rem diuinig ab ipso nec Deus
importat, ñ ei sit plures Dii.

Quest. 1. Utrum omnis dictio sit vocalis? Ratio
negat, quia ad rem communem datur, quod dicatur de plurib.
unde si omnis sit aliquam, erit vocalis, et sic dicit
plurib. Sed in id ex aequivoco erit vocalis, vel galli,
quia in invenit in eodem vocali, et significat plurib. Quest. 2. Utrum
vocalis prius sit vocalis. Ratio negat, quia in dicit de hoc
hoc prius et ad significandum quod di potest de aliis. Quest. 3.
Utrum nominis prius, et pronominis sit vocalis. Ratio affirmat,
quia invenit plurib.; nam nominis prius est prius, et pronominis
prius. Sed dicendum de hoc nominis prius, et pronominis, quia pronominis
significat, sed significat consultata: unde ita cum vocalis significat
invenit uni ex illis, et una pars, in parvis invenit pro, et alia
nempe pronominis invenit pro.

Quest. 4. Utrum homo sit vocalis? Ratio
quia nihil sonat Angelo, nam homo est vocalis, et notat significat
illi divina: tum est quia alia vocalis potest homo est alterum
et Angelus. Dat 1.: in potest quilibet dici
quod sit vocalis homo, quia homo in est vocalis. Sed potest dici
quod quilibet distinguit, quia in dicit quilibet invenitur, quod solum est, ut
vocalis sit vocalis. Dat 2. Sic homo est vocalis significat, quod est
vocalis homo. Ratio 3. contra, quia cum homo, et sic vocalis notat
significat significat vocalis adtrahit ad unum: at sic vocalis homo notat
significat, et distinguitur vocalis, in determinate ad unum, et distinguitur
esse ad plura.

Dat 3. Vocalis homo id est, ut qui, et ille
homo; et hic, et ille homo in est vocalis: quia non vocalis homo; et sic
vocalis aequivoca. Ratio tertia vocalis homo et posset supponere, aut
quia est, ut qui, et ille homo, et sic est unum significatum, et aequivoca
et aequivoca plurib. significatis. quia hic homo invenit huic, in alii,
ille homo invenit illi, in alii; et determinat homo quilla significat